

[Lønger]

Vi mener tværtimod, at der varetægtsfængsles alt for meget, og vi bestyrkes i den opfattelse, når vi ser på de faktiske udfald, som en lang række retssager får, hvor der har været anvendt varetægtsfængslinger, og hvor de ender med en ganske mild dom eller endog en frifindelse. Det er ikke noget tilfælde, at antallet af erstatninger for uberettigede varetægtsfængslinger er stærkt stigende. Der er simpelt hen tale om, at der sker et skred i antallet af varetægtsfængslinger uden dom, og dermed stiger naturligvis også regningerne for uberettigede fængslinger efter princippet, at hvor der handles, dér spildes.

Vi mener, at allerede de eksisterende betingelser for varetægtsfængsling er for slappe, men de er dog i det mindste et forsøg på at foretage nogle afgrænsninger og nogle præciseringer.

Hvad angår det socialdemokratiske forslag, som hedder beslutningsforslag nr. B 27, synes vi, det er sympatisk, at socialdemokratiet vil bekæmpe alkoholmisbruget ved en række oplysningskampagner, og den del af forslaget kan vi stort set støtte.

Hvad den anden del derimod angår, er det et effektivt knæfald, et knæfald, hvor man kommer helt ned at ligge, over for justitsministeren, et forsøg på at invitere til et kompromis med den borgerlige regering. Prisen er, at socialdemokratiet sælger ud af en række retsgarantier, som vi finder er meget væsentlige.

For det første vil socialdemokratiet udvide adgangen til at bruge varetægtssurrogater, selv om betingelserne for varetægtsfængsling i øvrigt ikke er til stede. Og det forslag begrundes udelukkende i bekvemmelighedshensyn, hvad der jo er slemt nok, men hvad værre er: hvis dette varetægtssurrogat består i det begrænsede, men dog følelige indgreb i en persons frihed, som det er at forpligte ham eller hende til daglig at møde frem på en politistation, og den pågældende så udebliver en enkelt dag, ja, så er varetægtsbetingelsen pludselig opfyldt, som også hr. Bjørn Elmquist har været inde på tidligere i dag, med den konsekvens, at den pågældende kan varetægtsfængsles, uden at der måske er tale om en overtrædelse af en paragraf med en strafferamme på 18 måneder, uden risiko for, at den pågældende vil flygte og begå nye overtrædelser, og uden risiko for, at den pågældende vil hindre efterforskning.

Dette skred er videre gående end det, som ligger i justitsministerens forslag. Som socialdemokratiet har formuleret sit forslag, er det langt farligere, fordi det udvider de typer af lovovertrædelser, som justitsministeren dog trods alt entydigt har afgrænset, og som vi heller ikke har sympati for, og fordi der end ikke er gjort noget som helst forsøg på at opstille bare en antydning af betingelse for de varetægtssurrogater, der kan føre direkte frem til en egentlig varetægtsfængsling, uden at de nuværende betingelser er opfyldt.

Det bekvemmelighedshensyn, at det vil lette efterforskningen, at den sigtede altid er for hånden, som det hedder, er måske rigtigt nok set fra et efterforskningssynspunkt, men det er et skred i retsgarantierne, som jo i øvrigt år for år er skredet, også i de perioder, hvor to af forslagsstillerne, nemlig hr. Ole Espersen og hr. Henning Rasmussen, beklædte posten som justitsminister.

For det andet vil socialdemokraterne gennemføre en decideret udvidet adgang til varetægtsfængsling, men de tager dog den forholdsregel, at det først skal kunne ske efter dom i første instans. Den betænkelighed, som hr. Torben Lund havde i sit første indlæg over for at ændre 60 kroners ankegrænsen som princip, kunne hr. Torben Lund passende have anvendt over for dette princip, som må siges at være meget mere vidtgående. Der ligger trods alt nogle traditioner bag det, at sager behandles i to instanser.

Endelig beskæftiger socialdemokratiet sig med spørgsmålet om fængselskapaciteten og de lange ventelister, og sjældent har jeg oplevet en sådan iver for at afskaffe ventelister som i denne sag. Det hænger nok sammen med, at jeg i mit hidtidige politiske arbejde har beskæftiget mig mest med ventelister, når der var tale om daginstitutioner. Men o.k., iveren er til stede her.

Vi mener, som jeg tidligere har sagt, at der varetægtsfængsles alt for meget, og det var dog i det mindste én måde at begrænse ventelisten på. Men det centrale i sagen er, at vi anvender et fængselssystem, som kun nogle få har tiltro til, når det er de positive virkninger for de indsatte, der skal opgøres; det er et fængselsvæsen, som er kostbart, hvad der burde give enhver nedskæringspolitiker anledning til overvejelser, og derfor ville det være en bedre løsning, en løsning, der nyttede noget i forhold til ventelisterne, at vi i